

Krzysztof Siwczyk

Dobrostan

Na wejściu proponuje się zasadniczy spokój, zachować
Mały mózg zwarty przęsłkiem kości jak ufny tranzyt tajemnicy,

Gdy patrzy w aleję kryształu, gdzie możemy przejść bez dwóch zdań,
Dawcy, nadawcy sensu, trupie główki w body i skórach.

Na dzień dobry myśliciel podparty prawicą w rozsądnym utrapieniu,
Które należy okazać niczym szacunek dla zagadnień,

Z jakimi poradził sobie w biedzie, gdy jeszcze dysponował układami.
Poradzono sobie i z nim, kanał bez przewodów, flagelacja wiedzą.

Aceton w samo południe, Tygrys od piętnastej. Następnie
Rasa panów i pani, wszyscy jak łososiowe żółtki. Tyle tego

W gablotach, kłamoty, wnętrza, przekroje niczym
Palety raczkującej abstrakcji, gdy chlapnął jeden z drugim,

Że należy udać się w podróż gdzie indziej, gdzie jeszcze nikogo nie
było,
Bo nikt nie powinien był być.

Tymczasem nasz niesforny Sylen wyskoczył jak niebyły
Z tym tu, tego, rozwiązaniem. Od teraz dobrostan dla wszystkich,

Koniec z opętaniem, i widzimy się wreszcie w pełni,
Po tylu latach niepokojów, plastynacie. To ja witam, jestem ty.

Podzwonne

Podzwonne majaczenie, nijaczenie nad koszem,
gdy balansuję między łaknieniem a łkaniem,

wybierając nać czegoś większego jak mętny ssak
w rytualnej rui – to widać właśnie.

Szlaban, kotwica, silniki stop, generalna zajezdnia,
głową do boku, nogami do przodu, *totentanz finito*

w objęciach wiosny, w czym jesteśmy tacy akuradni?
W zgodzie zaprzeczenia, grymasie niedowierzania,

gdy niczego nie ma na dnie.

Komunia kompost, komuna flaki – to wszystko,

w dzisiejszym stanie rzeczy, gdy powziąłem postanowienie
odnowy w duchu wziętym z gleby jak kurs

złota, refluks runa, z którego wyrosłem, jest taki słaby,
wiatr stoi w areszcie żagli, dmie echo słabej edukacji.

Skoro spotkać można jedynie to, na co się zasługuje,
czego nie można zdzierżyć, z czym wypada się żyć

na dłuższą, zwłaszcza krótszą metę, to niech ci będzie,
winodajco, ziemia lekką przestrogą.

Krzysztof Siwczyk

Deklaracja podległości

dla Ryszarda Krynickiego

Magia den na końcu wspomnień, fason łez w zanadru też,
trzyma w pionie drabinki zdań oznajmujących kres
dociekań, że niby jak, że niby gdzie wtedy byłem,
jak nie u siebie, z sobą naprzeciwko kołchozu wschodów
i zachodów słońca, jak produkcyjniak w kuckach,
egzemplarz z plasteliny, świątek w kamaszach, handlarz
nudy pogrążony w niejasnej lekturze niczym grudka żwiru
w asfalcie, którym wylano oczywistą ścieżkę orania: od do.

Nic z tych rzeczy, amen z pacierza, podmiot z drogi
i łąduję w surówce dni jak odpad z taśmy, znikając w try miga,
patrzac w niebo nad lotniskiem, które przesuwa ziemię ku
lepszym widokom na spektakl ruchu, gdy robisz beczkę,
działa wziewnie, poza regulaminem, w nowym wirze,
wczesną wiosną, w dole jest całkiem rzewnie, nowe dzieci
kicają w obłędzie, nowe matki i nowi ojcowie odbierają lekcję
monotonii, rapier jak tableau maturalnej klasy rdzewieje nad barem.

Spaczone obrazki – to właśnie pozostaje po prawdzie,
po przejściu brony czasu przez tafłę okamgnienia, plamki
skaczą jak nagonka, po jakiej nie następuje wyjście z cienia,
kiedy nabierasz ponownie wysokości, omijając lądowisko,
w doskonałym momencie podnosisz głowę znad deski
rozdzielczej, a ja widzę znowu zaćmienie, zdaje mi się
minęło niewiele lat, kiedy zapowiadano to właśnie – podlegli
nicości dementujemy nieśmiertelne waśnie.